

Τ Ο Π Α Σ Χ Α 1923

ἰς μικρὸν δρόμον τῆς Πλάκας, αὐλόθυρα παλαιά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ τοξοειδές της σχῆμα, στολίζει ἔν ἀπὸ τὰ χαριτωμένα μικρὰ σπιτάκια τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ δρόμος εἶναι στενός, ἀλλὰ ὠραῖος· τὸ ἄνω ἄκρον του καταλήγει εἰς σκαλάκια καὶ αὐτὰ φέρουν τὰ βλέμματά μας κατ' ἀρχάς εἰς τὰ γραφικὰ σπιτάκια, τὰ ὁποῖα ἀναρριχῶνται τὴν Ἀκρόπολιν ἔπειτα εἰς τὸν ἱερὸν βράχον, σκεπασμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ ὀλίγην βλάστησιν καὶ τέλος εἰς τὸ Ἐρέχθειον καὶ τὸν οὐρανόν, τὸ θαυμάσιον πλαίσιον ὅλων αὐτῶν, τὸ ὁποῖον τὰ ἁρμονίζει καὶ τοὺς χαρίζει ἀρκετὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν του λαμπρότητα καὶ χάριν.

Ἡ καμαρωτὴ θύρα φέρει εἰς μικρὰν αὐλὴν γεμάτην ἀπὸ γλάστρας μὲ γεράνια. Εἰς τὸ βάθος φαίνεται μικρὸν σπιτάκι λευκόν, καθαρόν, ἀλλὰ παλαιὸν καὶ αὐτὸ, ὅπως δεικνύουν αἱ κτισταὶ καπνοδόχοι του, μὲ δύο ὅπας πλαγίως εἰς τὸ μέσον, διὰ νὰ φεύγη ὁ καπνός. Ἔχουν πολλὴν ὠραιότητα αἱ παλαιαὶ αὐταὶ καπνοδόχοι. Αἱ ἰδικαὶ μας τῶρα εἶναι συνήθως ἀκαλαισθητὰ κατασκευάσματα, τὰ ὁποῖα ἀσχημίζουν τὰς οἰκοδομὰς· ἀλλ' ἐπιβάλλονται καὶ συγχωροῦνται μόνον ὑπὸ τῆς ἀπαραιτήτου ἀνάγκης, ἐνῶ αὐτὰ ἐδῶ ἐλκύουν εὐχαρίστως τὰ βλέμματα καὶ συντελοῦν εἰς τὸν στολισμὸν τῶν μικρῶν ἁπλῶν παλαιῶν οἰκιῶν.

Πόσῃν χάριν ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρείπια, μὲ τὰς λευκὰς αὐλὰς των, τὰ δένδρα των καὶ τοὺς μικροὺς ἀνθῶνας των! Εἶναι ἴχνη ἄλλης ἐποχῆς, ἀπλουστεράς μὲν ἀλλ' εὐτυχεστεράς, ἡ ὁποῖα παρήλθεν ἀνεπιστρεπτεῖ, ἀλλὰ μᾶς συγκινεῖ πάντοτε βαθύτατα.

Ἡ εἴσοδος αὐτῆ, παλαιὰ καὶ σχεδὸν ἐρειπωμένη καθὼς εἶναι, ἔχει κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήλεγε καὶ ἡ πλέον πολυτελὴς πύλη. Ἴσως αὐτὸ τὸ κάτι προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὸ σῆμά της: εἶναι ὠραῖον τὸ τόξον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας συνηθισμένοι ἀπὸ τὸν οὐράνιον θόλον, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει, ἴσως δι' αὐτὸ ἀρέσκονται μᾶλλον εἰς τὴν στρογγύλην παρὰ εἰς τὴν πλήρη γωνιῶν θύραν.

Ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἓνα κοριτσάκι ποτίζει τὰ γεράνια, τῶν ὁποίων τὸ ἀνθος ἀρχίζει νὰ προβάλλῃ κόκκινον μέσα ἀπὸ τὰ πράσινα φύλλα. Ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς ἀκούεται ἐργαζομένη ἐντὸς τῆς οἰκίας. Πλησιάζει τὸ Πάσχα καὶ ὅλοι ἐτοιμάζονται διὰ τὴν μεγάλην ἐορτήν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ πότισμα, ἡ μικρὰ τρέχει πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῆς λέγει:

— Μητέρα, αὐριον εἶναι Μεγάλη Πέμπτη καὶ πρέπει νὰ βάρψωμεν κ' ἐμεῖς αὐγά! Νὰ πεταχθῶ ν' ἀγοράσω;

— Αὐγὰ παιδί μου! Σκέπτεσαι δι' αὐγά. Δὲν βλέπεις μὲ πόσῃν δυσκολίαν κατορθώγομεν μόλις νὰ ζῶμεν; καὶ θέλεις αὐγὰ καὶ βαφήν καί, Θεὸς φυλάξοι, μὴ μοῦ ζητήσης καὶ κανὲν ἀρνάκι ἀκόμη! Ἄλλὰ καὶ ἂν εἶχαμεν τὰ μέσα, ποῦ ἢ ὄρεξις, ποῦ ἢ διάθεσις δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφέτος! Ὁ πατέρας σου εἶναι αἰχμάλωτος τόσους μῆνας τώρα, καὶ ἀπὸ τότε εἴμεθα χωρὶς καμμίαν εἶδησιν! Τάχα νὰ ζῆ; ...

Ἡ μικρὰ ἐκοκκίνισε καὶ ἐσιώπησεν, ἀλλὰ δι' ὀλίγον μόνον:

— Μὴν ἀπελπίζεσαι μητέρα! Πρέπει, πρέπει νὰ βάρψωμεν αὐγά, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγα, διὰ τὸ καλὸ. Πρέπει νὰ τὰ κάμωμεν ὅλα, ὅπως καὶ ἄλλοτε. Ποῖος ἤξεύρει! Τόσοι καὶ τόσοι ἐπιστρέφουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἄν εἶναι κ' ἐκεῖνος μεταξὺ αὐτῶν, νὰ μὴν ἔχωμεν ἓνα κόκκινον αὐγὸ νὰ τοῦ

προσφέρωμεν διὰ τὸ Πάσχα, πὸν θὰ εἶναι καὶ Πάσχα τοῦ σπιτιοῦ μας; Κάτι μοῦ λέγει, ὅτι θὰ γυρίσῃ γρήγορα!

Ἡ μητέρα ἀνεστέναξεν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Αὐτὸ τὸ «θὰ γυρίσῃ» τοῦ παιδιοῦ της τῆς ἔδιδεν ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐφοβεῖτο ματαίας καὶ προσεπάθει, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε, νὰ τὰς ἀποδιώξῃ.

Ἐβάφησαν τὰ αὐγά, ἠγοράσθησαν ὀλίγα ἀπὸ ὅλα διὰ τὸ πατροπαράδοτον Πασχαλινὸν γεῦμα, καὶ τὸ Μέγα Σάββατον τὸ βράδυ, ὅταν ὅλαι αἱ ἐτοιμασίαι εἶχαν τελειώσῃ, ἐκάθισαν καὶ αἱ δύο εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον.

Ἦτο ἡσυχον, ὠραῖον ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος κατέβαινε πρὸς τὴν δύσιν, ὀλίγα σύννεφα ἐροδίζαν τὸν ὄριζοντα, τὰ πτηνὰ ἐπέστρεφαν εἰς τὰς φωλεάς των, καὶ τὰ γεράνια μὲ τὰ κόκκινα ἄνθη των ἔδιδαν χαρμόσουνον ὄψιν εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν.

...Καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἠσιθάνθησαν διὰ πρώτην φορὰν καὶ αἱ δύο τὴν γλυκεῖαν προσδοκίαν τῆς ἐπανόδου τοῦ ἀγαπητοῦ των, μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρόσμεναν καὶ τὸν μεσονύκτιον ἑορτασμὸν τῆς Ἀναστάσεως...

ΑΙΓΛΗ Δ. ΑΙΓΙΝΗΤΟΥ

